

φ. "Ερθαν δύοι νομάτοι ἀγούρ" αὐτόθ. || Γνωμ. Τ' ἀγούρ' μαλλία εἶν' κοντὰ κι ὁ νοῦς μακρὸν καὶ τῇ γυναικὸς τὰ μαλλία μακρῆα κι ὁ νοῦς κοντὸν Τραπ. || Ἄσμ.

"Αγουρος εἶμ' ἀγουρος, | νὰ φιλῶ τὸ μάγουλο σ'!

ῥοδαται σκωπτικῶς ὑπὸ ἀρρένων παιδίων πρὸς κορασίδας) Χαλδ.

β) 'Ο κατ' ἐξοχὴν ἀνὴρ, ὁ ἔχων τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνδρός, γενναῖος, ἐντιμος Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.): "Αγουρος εἶν' || Φρ. "Αγουρος εἶσαι! (εὐγέ σου!) γ) 'Ο ἔχων νετησίους ὀρμάς ὡς κατ' ἐξοχὴν γνώρισμα τῆς ἀρρενότητος Πόντ. (Χαλδ.): "Αγουρος 'κι' ἵνεται (εἶναι ἀνίκανος).

3) Τὸ μικρὸν τὴν ἡλικίαν ἄρρεν τέκνον Ἡπ. Πόντ. φ.) Ρόδ. Σύμ. — ΚΚρυστάλλ. "Εργα 2,10: "Εγὼ πάλ' γίνουμαι ἀγουρος (συνών. φρ. νὰ ξαναγίνω παιδί) "Οφ. γέννησε; — Λέει τὴν, ἄουρος (τῆς λέγει, ἀγῶρι) Σύμ. Ἄσμ.

Ποῦ ἀφίνω δυὸ ἀρφανὰ παιδιά, ἄουρον καὶ κορίτσι Ρόδ.

"Αγουρος τοῦ χωριοῦ κ' ἐγώ, παιδί κ' ἐγώ τῆς στάνης ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν.

"Αγουρε καλέ μου, μικρὸ παλληκαράκι

Ἡπ. Συνών. ἀγῶρι.

ἀγουροσέπομαι Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. σέπομαι.

Ἐπὶ τῶν καρπῶν, ὑφίσταμαι ὠρίμασιν ἀφύσικον, πρόωρον, οἶονεὶ σῆψιν: Τὰ ροζασμένα ἀπίδια ἀγουροσέπονται, μὰ δὲ γουρμάζουνε.

ἀγουροσίρμα τό, ἀμάρτ. ἀουροσίρμα Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐς. σιρίμι, ἀντὶ ἀγουροσίριμο-ἀγουροσίρμα, πληθ. ἀγουροσίριμα-ἀγουροσίρμα. Ἡ μεταβολὴ πιθανῶς κατὰ τὸ σύρμα-σύρματα.

Τὰ ἄχρηστα τοῦ δέρματος τοῦ προωρισμένου νὰ τεμαχισθῇ εἰς λωρίδας.

ἀγουροσπάνω Ἡπ. ἀγ'ρουσπάνου Ἡπ. ἀγ'ρουσπάνου Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. σπάνω.

Σχάζω πρῆσμα, δοθιῖνα κττ. μήπω ὠριμάσαντα ἔνθ' ἀν.: Τὸν ἀγουροσπάσε τὸ μυξίτη Ἡπ. Δὲν κάνει νὰ τὸ ἀγουροσπάνης τὸ βγάλοιμο αὐτόθ. Τ' ἀγ'ροσπασαν τοὺ λουθ'νάρ' κι τοὺν πόνισι πουλὺν (λουθ'νάρ' = δοθιῖν) Αἰτωλ. Εἶνι ἀγ'ρουσπασμένου αὐτὸ τοῦ σπ'ρί, γι' αὐτὸ πουνεῖ πουλὺν αὐτόθ.

ἀγουροσπασμα τό, Ἡπ. ἀγ'ρόσπασμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγουροσπάνω.

Πρῆσμα, δοθιῖν κττ. σχασθεὶς ἄωρος ἔτι. Συνών. ἀγουροσπασμένο σπυρί (ιδ. ἀγουροσπάνω).

ἀγουροσύκος ὁ, ἀμάρτ. ἀγουροσ'κους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐς. σῦκο.

"Αωρον σῦκον: Μαζέψαμ' ἀγουροσ'κ' νὰ κάνουμ' γλυκό. "Εοφιξί ἔναν ἀγουροσ'κον κι μὶ χτύπ'σι 'ς τοῦ κιφάλ'.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀγουροσύνᾱ ἡ, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος.

1) Ἡ ιδιότης, τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀνδρός ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀγουρότε 1. 2) Πρᾶξις ἀνδρική, γενναία ἔνθ' ἀν.: "Αγοῦτο νι' ἐποίκες ἀγουροσύνᾱ 'κ' ἔν' (αὐτὸ ποῦ ἔκαμες δὲν εἶναι γενναῖον) Τραπ.

ἀγουρότε ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. "Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγουρότᾱ Πόντ. ἀγουρότε Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γυναικότε, παιδότε κττ.

1) Τὸ εἶναι τινα ἄνδρα γενναῖον, ἀρρενότης, ἀνδρότης, ἀνδρισμός, γενναιότης ἔνθ' ἀν.: Δεῖξο τὴν ἀγουρότε σ' "Οφ. Τραπ. Οὐτὸ εἶδαμε τ' ἐσόνα τὴν ἀγουρότε "Οφ. Τ' ἐμὸν ἀγουρότε Τραπ. Τ' ἐμὰ τ' ἀγουρότας Τραπ. Αἰτικὸν ἀγουρότε 'ς σὸν χαψερὸν κατακέφαλον (τοιούτος ἀνδρισμὸς ἐρρέτω) Κερασ. Συνών. ἀγουροσύνᾱ 1. 2) Ἡ κατ' ἐξοχὴν καὶ κατὰ φύσιν ιδιότης τοῦ ἀνδρός, ἡ ἱκανότης πρὸς τὸ συνουσιάζεσθαι Πόντ. (Κερασ.): "Αγουρότεν 'κ' ἔδει.

ἀγουροτζάνερο τό, ἀμάρτ. ἀουροτζένεβρο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐς. τζάνερο.

Τὸ ἄωρον τζάνερο (εἶδος δαμασκήνου): "Οπου κι ἂν εἶναι τ' ἀουροδαμάσκηνο καὶ τ' ἀουροτζένεβρο θὰ τὸ φάς πλῆθ' νὰ κόψουν καὶ τ' ἄδερά σου.

ἀγουροτρώγω ἀμάρτ. ἀγ'ρουτρώου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. τρώγω.

Τρώγω ὀπώρας ἄωρους: Μὴν τ' ἀγ'ρουτρώς τὰ κουρούμπλα. Τ' ἀγ'ρόφαγαν οὐῖλα τὰ μῆλα ἀπ' τοὺν κῆπου μ'. Οὐῖλα τὰ κιράσια πᾶνι ἀγ'ρουφαομένα.

ἀγουρούπα ἡ, Λῆμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγουρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ ΡΒelon 60.

Φυτὸν φρυγανῶδες, τοῦ ὁποίου οἱ καυλοὶ συλλέγονται τὸ θέρος πρὸς καῦσιν.

ἀγουρούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. ἄγουρος.

Ὁ ὀλίγον ἄωρος, ὁ μὴ ἐπαρκῶς ὥριμος: "Αγουρούτσικο εἶναι τὸ σταφύλι.

ἀγουροφάγος ὁ, Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Λακεδ. Λακων. Λάστ. Σαραντάπ. Τρίκκ.) κ. ἀ. ἀγουροφάος Εὐβ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ. ἀγ'ρουφάους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγουροφάγης Θεοσ. (Ζαγορ.) Ἡπ. ἀγουροφάης Ἡπ. Στερελλ. (Λεπεν.) ἀγ'ρουφάης Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀγουροφάς Ἀνάφ. Ἡπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Νάξ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. Χίος ἀγγουροφάγος Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Λακεδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἄωρ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ μήπω ὠρίμους τρώγων τὰς ὀπώρας, ὁ κλέπτων αὐτὰς ἔτι ἄωρους ἔνθ' ἀν.: Παροιμ. "Αγουροφάγος ἔφαγε κι ὁ οὐρ'μοφάγος καρτερεῖ (ἐπὶ τῶν ὀπωρῶν, ὅτι ὁ ἔχων τὸ ὀπωροφόρον δένδρον ἀναμένων νὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν